

питься викидень. Якщо ембріон має правоздатність, то таку жінку повинні судити за необережне вбивство? Навряд.

По-друге, момент зачаття, так само як і решта строків протікання вагітності не підлягають юридичній фіксації. Окрім того, що жінка може тривалий час не знати про свою вагітність, існують певні об'єктивні фактори, які унеможливають встановлення факту зачаття. Наприклад, доказів щодо дати і часу зачаття дитини можна не встановлювати, але тоді виникає можливість зловживань у випадку захисту прав ембріона.

По-третє, чи не позбавляємо ми жінку права самостійно розпоряджатися власним тілом і здоров'ям? Чи з моменту запліднення тіло жінки їй вже не належить? Виходить, що не належить. За такою логікою необхідно всіх вагітних жінок розміщувати у спеціальних закладах, де вони отримуватимуть однакове харчування, робитимуть однакові процедури тощо аби не допустити ризику загибелі плода. Проте, такий режим більше нагадує тюремне ув'язнення, яке не забезпечує всю повноту прав.

Зрештою, кого потрібно захищати в першу чергу — здорову жінку, яка вже є сформованим повноцінним членом суспільства, чи плід, який в силу багатьох факторів може не народитися взагалі, або народитися мертвим? Європейський суд частково дав відповідь на це запитання у справі *Paton v. UK*. Європейський суд визначив, що право, передбачене ст. 2 Конвенції (право на життя) передбачає право на аборт на ранніх стадіях вагітності, як спосіб захисту здоров'я і життя жінки.

Отже, з юридичної точки зору, право на життя виникає з народженням людини. В той же час, біоетичні норми у зв'язку з невинним прогресом науки, а отже, і наукових дослідів, закріплюються у відповідних міжнародно-правових документах, які вказують, що поводження з ембріоном має бути гідним людини, отже, ембріони отримують правовий захист, проте в межах права людини на гідність.

Кривенко М.О.

Національний університет «Одеська юридична академія»

МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ ОСВІТИ ДІТЕЙ З ФІЗИЧНИМИ НЕДОЛІКАМИ

В світлі останніх законодавчих подій, розвитку й поширення набула проблема навчання дітей з фізичними недоліками. Незважаючи на те, що уряди більшості країн надають соціальну підтримку для належної адаптації дітей з вадами, в суспільстві ці зусилля зводяться нанівець відсутністю в освітній системі професіоналів які б знали як саме гарантувати дітям з ДЦП навчання.

Декларація прав людини гарантує для всіх дітей незалежно від їхнього психічного, емоціонального, культурного чи інших станів достойний рівень освіти.

Проаналізуємо досвід окремих країн, якщо взяти за основу розвиток індивідуального навчання то ситуація складається таким чином:

— почнемо з Німеччини: Міністерство Освіти і Культури Німеччини організувало спеціальне навчання в кожній «Lander» спеціально з «Рекомендаціями про спеціальне навчання»(Березень 1972), і рекомендаціями для всіх видів спеціальних шкіл (Sonderschulen). Ці заклади на даний момент стали таким собі закладом кооперації між спеціальними школами та звичайними. Головною ідеєю було переведення дитини з ДЦП в клас з повністю здоровими дітьми,але більшість дітей залишається в спеціалізованих школах,без можливості їх подальшої адаптації в суспільстві.

— у Великобританії принципи Саламантівських статей ЮНЕСКО є основним документом для шкіл. Принцип індивідуального підходу наполягає на тому, що школа повинна навчати дітей з відхиленнями включаючи групи слухачів, які як історично склалось тримаються відокремлено.

— в Америці процес спеціального навчання виник на початку XIX сторіччя. В 1970 роках з'являється перший правовий акт який передбачав індивідуальне навчання. Його поява пов'язана з протестами батьків хворих на ДЦП дітей, і проблемою відсутності для їх дітей навчальних закладів.

В подальшому за три роки було видано два нормативних акти: No Children Left Behind Act (NCLB, 2001) і також перероблений Individuals with Disabilities Education Improvement Act (IDEIA,2004) розроблених як інструкції і оцінка дітей з відхиленнями. Ці закони включали до себе пере-профілювання шкіл з метою надати можливість отримувати освіту і дітям з відхиленнями, виключаючи дискримінаційний процес оцінювання, індивідуальну навчальну програму,чіткий перелік заборонених заходів,сімейні відносини і використання спеціальних методів.

— в Італії процес розпочався в 1971 році,владні органи зазначили що діти з відхиленнями мають право здобути загальну освіту в звичайних школах. Вже в 1977 році уряд задекларував специфічну стратегію повного включення дітей з відхиленнями до звичайних шкіл. В зв'язку з цим в Італії різко знизилась кількість спеціалізованих закладів і шкільні класи були збільшені,і перепрофільовані для дітей з різними фізичними вадами. Як це не дивно,але політика уряду здобула значної підтримки серед батьків і викладачів. На даний момент Італія являє собою приклад країни яка вдало управляє індивідуальним навчанням.

— необхідно звернути увагу також на досвід Туреччини: Одним із принципів навчального законодавства цієї країни є те що навчання для дітей з фізичними вадами проводиться згідно з «least restrictive environment». Це значить,що дитина з фізичними вадами має право на навчання в максимально наближеними умовах, тобто в таких ж як інших дітей, з якими вона може отримати освіту, життєвий досвід і адаптуватися в суспільство. Турецькі закони про спеціальне навчання констатують що діти в незалежності від

вад, мають право на навчання. Цими законами презюмується індивідуальне навчання для шкіл різних рівнів. Крім того розроблений проект закону, «Доступна освіта» в якому передбачається індивідуальне навчання на всіх рівнях отримання освіти.

Слід відмітити, що право на освіту є універсальним і в рівній частині є актуальним як для дітей, підлітків і дорослих з фізичними вадами. Право на індивідуальне навчання включає в себе один із основних принципів освіти ХХІ сторіччя «навчити знати, навчити робити, навчити бути і навчити жити разом».

До того ж індивідуальне навчання надасть можливість подальшої реалізації як вчителів, студентів, батьків і суспільство в цьому випадку лише виграє. Одним із плюсів індивідуального навчання є те що діти з фізичними вадами мають можливість більш краще інтегруватися в суспільство в якому вони пізнають інших дітей які в свою чергу вчаться відноsinам з ними і ставляться до них як до звичайних дітей і друзів насамперед. Іншим плюсом є те що захист, служіння і підтримка яка необхідна для дітей з фізичними вадами стане одним із найвищих критеріїв які розповсюджуються на всіх дітей без обмежень. Не зважаючи на те, що створення певних методологій і підготовка матеріальної бази для цієї програми потребує значних коштів, це необхідно втілювати в життя.

У випадку, якщо ми не будемо надавати цим дітям можливість навчатися, будемо заощаджувати кошти, не звільняє державу від надання цим дітям підтримки і забезпечення захисту. Діти з фізичними вадами повинні бути освічені-на всіх рівнях шкіл-де навчаються інші діти. Спеціалізовані школи непотрібні в своєму загальному вигляді, вони повинні ставати частиною звичайних шкіл та допомагати будувати «мости» в суспільство. Так як більшість дітей і дорослих після закінчення школи, окрім своїх знань додадуть ще й толерантності і й взаєморозуміння в суспільство.

Косенкова В.Г.

Национальный университет «Одесская юридическая академия»

ТЕНДЕНЦИИ СТАНОВЛЕНИЯ И РАЗВИТИЯ ПРАВ ЧЕЛОВЕКА В МЕЖДУНАРОДНОМ ПРАВЕ

Все права человека универсальны, неделимы, взаимозависимы и взаимосвязаны. Международное сообщество должно относиться к правам человека глобально, на справедливой и равной основе, с одинаковым подходом и вниманием. Хотя значение национальной и региональной специфики и различных исторических, культурных и религиозных особенностей необходимо иметь в виду, государства, независимо от их политических, экономических и культурных систем, несут обязанность поощрять и защищать все права человека и основные свободы.